

Kroniek van de bewogen jeugd van Mevrouw Maria Mechtildis Maessen Slangen van de Slek

Familie Slangen-Vaessen Hoogstraat 94 Slek

Achterste rij v.l.n.r. Matje, Lena, Betje, Harie, Piet, Sjang, Neske, Til en Walter

Voorste rij v.l.n.r. Vader Harie, Trautje, Mia en Moeder Maria Slangen.

**De tweede wereldoorlog en de crisis van de dertiger hebben
een behoorlijke impact gehad op haar jeugdjaren, zoals ze
verwoord in haar kroniek.**

Het betreft de periode van 1921 t/m 1945

Auteur: Mw. T. Maessen-Slangen

Samenstelling: Pejjerlandj.nl

©: René Rutten

Hoofdstuk I: Voorwoord van René Rutten

De eerste contacten met Tante Til Maessen werden gelegd op Pinksterzondag 2011 bij café 't Hingen waar ook wij naar de doorkomst van de Bambi rit van Pergamijn zaten te kijken (honderden motoren met mensen met beperking van Pergamijn in de zijspan of achterop). Haar schoonzoon Piet Buijs had haar enigszins verteld wie ik was en zij gaf te kennen graag eens een keer met mij te praten, omdat zij op het Hingen geëvacueerd was geweest in de tweede wereldoorlog.

Op 21 november 2011 heeft het eerste gesprek plaatsgevonden en dat was meteen een schot in de roos en we kwamen uiteindelijk uit bij haar manuscript over haar prille jeugd en de tweede wereldoorlog. Samen met haar schoonzoon Piet heeft zij mij haar verhaal ook mondeling tot in de finesses verteld. Aangezien ik enigszins kon meepraten over de oorlogsperiode op het Hingen, waar ik wat naspeurwerk naar verricht heb, werd het een geanimeerd gesprek.

Nadat ik verteld had wat wij op de website: Pejjerlandj.nl doen met de oorlogsverhalen om ze niet verloren te laten gaan en zij het nut hiervan onderstreepte, hebben we afgesproken dat we het concept van haar, dat door Piet in schoonschrift is overgenomen, ook op deze website zouden opnemen nadat ik het bewerkt had. Met Piet afgesproken dat ik het resultaat eerst zou voorleggen om met Henk en Agnes door te nemen alvorens tot plaatsing over te gaan.

Uit respect voor mevrouw Til Maessen zullen we haar verhaal integraal weergeven waardoor haar betrokkenheid en mooie schrijfstijl beter tot uitdrukking komt.

Medewerkers van Pejjerlandj stellen het erg op prijs dat dit verhaal een plaats kan krijgen bij de Peyer oorlogsverhalen op de website, zodat ook dit verhaal voor het nageslacht bewaard zal blijven.

Pey: December 2011

Hoofdstuk II: Prille jeugd en lagere schooltijd

Hoogstraat 94 Sleik, hier werd tante Til geboren op 30 dec. 1921

Als zevende kind werd ik geboren 30 december 1921 in de woelige jaren na de eerste wereldoorlog. Hetzelfde jaar waarin mijn broertje aan de stuipen is gestorven en ons huis tot de grond toe afbrandde, heb ik al zeer vroeg de armoe en de ellende van die tijd meegemaakt.

Na mij zijn er nog 5 kinderen geboren. Mijn ouders waren zeer godsdienstig en hardwerkende mensen. Om in ons levensonderhoud te voorzien hadden wij thuis een klein boerderijtje, wat natuurlijk niet voldoende was om al die mondjes te vullen. Daarom moest mijn vader daarbij nog gaan werken, zodat mijn moeder voor de kinderen en tevens voor het vee en deels ook nog voor het land moest zorgen. Nu begrijp ik pas wat dat een zware opgave is geweest. Maar diep gelovig als zij was, putte zij kracht uit het geloof om dat zware leven te kunnen volbrengen.

Uit de allereerste jaren van mijn jeugd kan ik mij niet meer zo veel herinneren, tot in die tijd dat ik voor het eerst naar school ging, dat als kind dat nog nooit verder weg was geweest dan in ons kleine dorpje, een geweldige indruk op mij heeft gemaakt. Wij moesten namelijk naar Pey naar school, wat ruim een half uur lopen voor ons was. De wegen waren toen nog zeer slecht (zandwegen). In de zomers die toen zeer warm waren, kwamen wij moe + stoffig thuis en in de winter als de sneeuw lag, kwamen wij met natte voeten op school en ook weer thuis. De sneeuw werd toen niet geruimd zoals nu. We bleven dan wel tussen de middag over, zodat we niet vier maal natte voeten kregen, want we hadden ieder maar twee paar kousen. Meestal gingen wij met 5 broertjes en zusjes samen naar school. Mijn eerste H. Communie deed ik tezamen met mijn zusje Beth, die toen haar plechtige H. Communie deed, wat toen samen gebeurde. Bij mijn plechtige H. Communie deed mijn broertje Walter zijn eerste H. Communie.

Wij hadden toen een zeer slechte tijd in die dertiger jaren, crisisjaren genoemd. Veel mensen waren werkloos en moesten om een paar gulden steun te krijgen iedere dag naar de gemeente gaan stempelen om aan te tonen dat ze inderdaad geen werk hadden. Ons boerderijtje bracht in die tijd niet veel op, omdat de producten toen niets kostten. Wij hadden toen hoofdzakelijk kippen omdat we zelf een broedmachine hadden om kuikens te broeden, maar de eieren kostten toen maar 1 cent per stuk. Mijn vader ging toen soms met de kruiwagen met eieren naar Sittard naar de markt omdat hij daar 1,5 cent kreeg. Hij moest dan wel om vijf uur 's morgens weg omdat hij om 8 uur op de markt moest zijn. Soms gebeurde het wel eens, dat hij met de eieren ook weer de weg naar huis moest maken omdat hij ze niet verkopen kon vanwege het grote aanbod.

Mijn oudste broer was in die tijd al van school en ging als 14-jarige jongen werken als boerenknecht. Mijn tweede broer volgde het jaar daarop alsook mijn derde broer. Ze werkten toen voor de kost voor een maandloon van 12-15 gulden. Mijn oudste zus was al eerder als dienstbode gaan werken op een grote boerderij. Mijn tweede zus mocht naar de naaischool, zodat er iemand was die het grote verstel- en naaiwerk wat er in ons huis lag bij kon houden.

Hoofdstuk III:

De tijd na de lagere school tot aan het begin van de tweede wereldoorlog. (1935 t/m 1939)

Als 13 jarige verliet ik de school. Ik mocht toen nog nergens werken omdat ik te jong was. Men moest 14 jaar zijn. In Pey startte toen net een cursus in huishouding en land- en tuinbouw. Ik mocht daar toen heen. Die duurde één jaar drie dagen per week, maar in dat jaar werd ik 14 en mijn moeder besloot, dat ik toch maar uit moest gaan werken. Mijn andere zusje was intussen al op een naaiatelier. Met de baas van dat fabriekje kwam mijn vader overeen, dat ik die cursus toch verder kon volgen. Het was daar hard werken voor een paar centen. De eerste week vergeet ik nooit. Ik verdiende toen 35 hele centen. Al met al heb ik niet meer kunnen verdienen dan 6 gulden in de week. In zijn geheel ben ik er 4 jaren geweest van 1936-1940.

Einde 1939 dreigde er oorlog en werd de algemene mobilisatie uitgeroepen. Mijn oudste broer, die de dienstplicht had vervuld, moest toen onder de wapenen. Mijn oudste zus was inmiddels getrouwd. Het duurde nog tot 10 mei 1940 eer wij bij de oorlog betrokken raakten, die al in Polen en Sudetenland begonnen was, maar op 10 mei viel het Duitse leger ons land binnen evenals België en Frankrijk.

Hoofdstuk IV:

De oorlogsjaren van 1940 tot aan de evacuatie op 7 november 1944

Zeer vroeg in de morgen op 10 mei 1940 om 4 uur werden wij opgeschrikt door daverend geronk van vliegtuigen. We vlogen ons bed uit om te zien wat er gaande was. Grote legereenheden van Duitsland trokken toen al ons land binnen over alle wegen die van de grens af kwamen. Gevechten kwamen bij ons in de buurt niet voor omdat ons leger langs de Maas en verder in de Brabantse Peel linie en Grebbe linie hun stellingen betrokken had. Onze oudste broer lag ook in de peel linie. Een heel merkwaardige dag was die 10^e mei voor ons, want op deze dag zou het huwelijk plaatsvinden van mijn 2^e zus. Alles was geregeld in de kerk en thuis. Het huwelijk is ook gewoon doorgegaan.

De oorlog duurde voor Nederland maar 5 dagen, toen waren wij door de sterke overmacht overrompeld en door de Duitsers bezet. Het hele Nederlandse leger was krijgsgevangen en er waren ook veel gesneuvelden. Drie weken later liet Hitler de gewone soldaten vrij, alleen de officieren nog niet, zodat mijn broer na drie weken ook weer thuis kwam.

Omdat mijn vader in die tijd al met zijn gezondheid sukkelde, bleef mijn broer thuis op de boerderij die inmiddels was uitgebreid. Ik hoefde ook niet meer naar de fabriek. Ik mocht thuis op de boerderij helpen, wat ik graag deed. Ik had intussen al een vriendje. Het was liefde op het eerste gezicht. Daar ik nog te jong was voor vaste verkering, mocht hij niet bij ons thuiskomen voordat ik 21 jaar was. Het was een boerenzoon bij ons van het dorp en is later mijn man geworden

Maar eerst de akelige jaren van de bezetting. De oorlog was net 10 dagen oud, toen wij al met de werkelijkheid van die verschrikking werden geconfronteerd in de nacht van 20-21 mei 1940. Na een luchtgevecht tussen een Duitse jager en een Engelse bommenwerper, viel er een bom tegenover ons huis op een van de kippenhokken. Het hok was met de grond gelijk en alle kippen waren dood. Hierdoor zat de schrik voor de vliegtuigen er bij ons al degelijk in als 's nachts de bommenwerpers overvlogen om de grote steden in Duitsland te bombarderen. Dan vlogen wij ons bed uit om op tijd dekking te zoeken in de tuin, waarin wij toen al een schuilkelder hadden gemaakt. Die toestand duurde de hele oorlog. Iedere dag

kwamen er andere wetten van de Duitsers en ze werden steeds strenger. Daarom keek heel Nederland en ook andere bezette gebieden uit naar de bevrijding door Engeland en Amerika. Maar wij hebben nog veel moeten meemaken voor het zover was.

Tante Til met het werkpaard. Dit paard werd ter beschikking gesteld door de plaatselijke voedselcommissie

omdat hun eigen paard door de Duitsers gevorderd was. Het kwam uit het z.g. Inundatiegebied Holland. Na de oorlog is het paard weer teruggegaan naar Holland.

In het begin van 1944 werd Walter ernstig ziek. Enkele weken later werden mijn twee broers Sjang en Mat door de Duitsers gevangen genomen. Mat kwam in de gevangenis van Wuppertal terecht en Sjang in een kamp in Essen-Mulheim. Ondertussen verergerde de ziekte van mijn broer Walter met de dag en terwijl de invasie van onze bondgenoten iedere dag kon plaatsvinden stierf hij. Op de dag van zijn begrafenis kwam de lang verwachte invasie in Frankrijk, maar wij moesten nog heel wat meemaken tot aan onze vrijheid. Mijn twee broers kwamen terug uit Duitsland. Het was intussen najaar 1944 geworden. De Engelse en Amerikaanse troepen waren al doorgedrongen tot aan de Vlootbeek tussen Susteren en Nieuwstadt.

Doordat het leger zo snel was doorgestoten kwam daar de stilstand omdat de aanvoer van verse troepen en materiaal het niet zo gauw kon volgen. Zo kregen de Duitse troepen de gelegenheid om zich weer te herstellen en in te graven, zodat wij direct in de frontlijn kwamen te liggen en steeds granaatvuur en oorlogshandelingen te verduren kregen. Op 6 november 1944 besloten de Duitsers dat wij moesten evacueren. (zie bijlage 1)

Hoofdstuk V:

Evacuatieperiode van 7 november 1944 tot 21 januari 1945

De volgende morgen moesten wij vertrekken. Alleen het aller noodzakelijkste mocht meegenomen worden. Onze tante uit de Selfkant was ook bij ons. Ze was daar al een week eerder moeten vertrekken met haar man en twee kinderen. Haar man kreeg toen op weg naar ons een hartaanval en overleed. Wij vertrokken naar het Hingen, dat mocht nog blijven en omdat daar een zus van mij woonde, gingen wij daar naar toe. Het was een ellendige tijd.

Evacuatie plek in "'t Böske"Op 't Hingen.

In ieder huis zaten 4-5 of nog meer gezinnen. Wij zaten daar met 5 gezinnen; mijn zus die in Susteren woonde met drie kleine kinderen, een gezin uit Echt, mijn tante uit Schalbruch, het gezin van mijn zus wiens huis het was en wij met ons gezin. Om een broodje moest je soms een paar uur in de rij staan. We wachtten dan ook met spanning af tot het leger van onze bondgenoten weer zou doorstoten, maar dat zou nog duren tot 18 januari 1945. We hadden al steeds onder granaatvuur gelegen en eindelijk op een donderdagmiddag verschenen de eerste tanks van de Engelsen op het Hingen. Wij juichten en waren blij dat we misschien gauw naar huis konden, maar we moesten nog veel meemaken. Voor de avond vertrokken de Engelse tanks weer. De volgende morgen kwamen ze weer terug. De gevechten in St. Joost en de bossen in Montfort waren in volle gang. Wij lagen nu in het granaatvuur van de Duitsers. Op 21 januari 1945 kwam mijn broer Piet, die al op de Slek was geweest, naar ons toe en zei dat wij het maar moesten wagen om naar huis te gaan. Daar was het veiliger dan op het Hingen. Op dat moment sloeg een Duitse granaat in en werd mijn broer Piet gedood, mijn broer Mat zwaar gewond, mijn vader gewond evenals mijn schoonbroer en mijn nicht. Ze werden door het Rode Kruis naar het ziekenhuis te Sittard overgebracht.

Wij besloten toen toch maar, ondanks alle gevaar, naar de Slek te gaan. Voor de avond waren wij er en hebben toen in een kelder onderdak gezocht. Ons huis was tamelijk beschadigd. Er was niet veel van het dak meer over. Het was toen 21 januari 1945.

Britse troepen in actie op het Hingen, voorbij 't Böske richting St. Joost, op 21 januari 1945

Hoofdstuk VI: Periode van 22 januari 1945 tot 5 mei 1945:

Omdat we niet wisten hoe het met de gewonden ging en zeer ongerust waren, besloot ik de volgende morgen om op weg te gaan naar Sittard met wat eten en een beetje wasgoed. Ik vertrok 's morgens om 10.00 uur op een fiets met vaste banden richting Sittard. Wat ik toen in één week heb doorgemaakt is een ongelooflijk maar waar verhaal.. Met mijn fiets kwam ik niet verder dan de overweg bij Susteren. Daar werd ik aangehouden door de eerste soldaten van het orde leger dat inmiddels in bevrijd gebied was opgezet. Ik werd ondervraagd waar ik naar toe wou. Nadat ik hun had uitgelegd dat ik naar Sittard toe wou, waar mijn gewonde familieleden waren, moest ik wachten tot er een Engelse legertruck kwam die naar het Zuiden moest. Daar hebben ze mij met fiets en al opgezet.

In Sittard aangekomen werd ik naar een vluchtelingencentrum gebracht. Daar werd ik eerst onderzocht op besmettelijke ziektes of luizen. Ondertussen kreeg ik een boterham met wat te drinken, maar omdat ik zeer ongerust was over het lot van mijn vader en mijn broers, wilde ik daar zo gauw mogelijk naar toe. Maar het gebouw werd zwaar bewaakt want daar mocht niemand uit. Twee schildwachten stonden naast de buitendeur. Af en toe wandelden ze wel eens uit elkaar. Van zo'n gelegenheid heb ik gebruik gemaakt om er tussen uit te glippen, regelrecht naar het ziekenhuis.

Intussen was het al 4.00 uur 's middags. Daar aangekomen vroeg ik aan een zuster, die daar portier was, of ik naar mijn familie toe mocht. Dat kan nu niet zei ze want het bezoeken is 's middags van 1 – 2 uur. Ik heb toen gevraagd of ze wilde informeren hoe het met de gewonden ging. Dat deed ze en stelde me gerust dat het redelijk goed was.. Inmiddels was het al donker geworden en om 5 uur was spertijd, dan moest iedereen van de straat af. Daar stond ik dan helemaal alleen. Naar het vluchtelingencentrum durfde ik niet meer terug. Ik kreeg toen een goede inval. Er woonden namelijk bekenden in Sittard, die in de oorlogsjaren nogal eens bij ons kwamen om levensmiddelen van de boerderij te kopen. Ik wist hun adres en ben er naar toe gegaan. Ze waren zeer behulpzaam en boden direct aan om een paar dagen te blijven.

Maar die nacht zal ik nooit vergeten. Ze hadden inkwartiering van Engelse soldaten en 's avonds ging de familie Willems in "de Gats" in de buurt van de markt in een kelder slapen wegens angst voor de bommen en de gevreesde V1, die toen al regelmatig overkwam vanuit Duitsland. Voor mij was daar geen plaats meer, maar ik kon wel daar in huis blijven in een kamertje. Dhr. W zei dan sluit je de deur maar af. Maar die nacht heb ik geen minuut geslapen. Ik zat te bibberen in een stoel, want het hele huis was vol van geschreeuw van dronken soldaten. Ik heb gehuild van blijdschap toen 's morgens de familie W terug kwam.

Hoofdstuk VII:

Bezoeken van de gewonden waren bedevaarten

(zie bijlage 2 voor overzicht gewonden)

Diezelfde middag ging ik tijdens het bezoekuur naar het Ziekenhuis. Daar waren bordjes geplaatst: “De gewonden liggen allemaal in de kelders”. Ik heb toen de bordjes gevolgd en kwam toen al bekenden tegen, zoals Betje van de kolenboer en haar dochter Nesje en haar schoondochter. Ik ben toen verder gaan zoeken en belandde in een grote ruimte, waar allemaal mannen lagen. Ik ging op zoek naar mijn familieleden. De eerste die ik zag was mijn zwager, die niet zo zwaar gewond was. Ik liep naar hem toe en vroeg naar mijn vader en broers. Ik kreeg toen te horen dat mijn broer Piet aan zijn verwondingen bezweken was en inmiddels begraven. Mijn vader hadden ze teruggebracht naar moeder die met mijn jongere zusjes op de Sleik was achtergebleven. Mijn broer Mat lag tegenover mijn zwager. Hij was onherkenbaar. Zijn hele hoofd was ingepakt en tevens één arm en één been. Eén oog en zijn lippen waren nog te zien. Toen ik bij hem kwam begon ik verschrikkelijk te huilen, maar een zuster trok me weg en zei, je mag bij de gewonden niet huilen.

Later mocht ik weer naar hem toe. Hij herkende mij direct maar kon niets zeggen. Hij siste alleen met zijn lippen. Naast hem lag een man van het Hingen (noot R.R.: Baaten) en die is ‘s nachts gestorven. Een broer van deze man was ‘s middags bij hem (Bert). Ik vertelde hem wat mij was overkomen. Hij zei, weet je wat je moet doen, kom met mij mee ik ga naar mijn zuster die is dienstmeisje op een grote boerderij in Sweikhuyzen. Ik weet zeker dat die mensen het goed vinden. Na het bezoek ben ik met hem meegegaan. Het was een uur lopen van het ziekenhuis. Toen wij daar aankwamen en alles verteld hadden zei de boer, blijf rustig hier tot de toestand wat veranderd is, want wij mochten niet meer terug richting front. De man zei ik ben God dankbaar, dat ik wat voor jullie kan doen omdat wij er zo goed van af gekomen zijn. Het was een heel oude boerderij meer een kasteelboerderij. Ik kon bij dat meisjes van het Hingen slapen en haar wat helpen bij het werk.

De volgende middag ging ik weer naar het ziekenhuis in Sittard op bezoek. Ik trof daar toen mijn vader die naar het ziekenhuis was gebracht om zijn wonden te verzorgen. Ik heb hem toen verteld hoe het met mij gegaan was en dat ik voorlopig niet terug kon. Hij zei, blijf maar rustig hier dan kun jij ieder dag naar het ziekenhuis om de gewonden te bezoeken. Nog drie dagen achter elkaar ben ik naar het ziekenhuis geweest. De 4^e dag troffen wij aldaar iemand uit Pey. Die vertelde dat hij langs het Juliana kanaal was gekomen. Omdat ik graag eens terugwilde en die man van het Hingen ook, besloten wij om na het bezoekuur de reis langs het kanaal te riskeren.

Hoofdstuk VIII:

Voettocht van Sittard naar de Sleek eind januari 1945

Het werd een lange tocht te voet. Wij kwamen niet verder dan Limbricht. Toen werd het donker en mochten wij niet meer op straat. Bij een nicht van mij in Limbricht hebben we de nacht doorgebracht. De volgende morgen gingen wij verder. Onderweg troffen wij mensen aan uit Dieteren die geëvacueerd waren geweest op het Hingen. Ze waren op weg naar familie omdat hun huis in Dieteren niet meer stond. Zij raden ons aan om over de Westzijde van het kanaal te lopen omdat aan de Oostzijde nog overal mijnen lagen. Dat hebben we toen gedaan tot in de buurt van Roosteren. Daar was inmiddels al een pontonbrug over het kanaal gelegd. Maar van ver konden we al zien dat deze brug streng bewaakt werd, want er stonden twee rijen soldaten op de brug. Wij begrepen dat we daar niet over zouden komen.

Omdat het kanaal droog lag en schepen her en der verspreid gezonken waren, hebben wij het gewaagd om over de schepen over te steken. Een levensgevaarlijke zaak, maar het lukte. Wij zijn toen langs een grote omweg door het veld in Echt terecht gekomen. Maar bij de dakpannenfabriek van de Valk werden wij aangehouden door twee O.D.ers. Die wilden ons niet verder laten en vroegen waar wij vandaan kwamen. Na hun alles verteld te hebben lieten zij ons gaan. Mijn metgezel ging richting Berkelaar naar zijn familie en ik richting Sleek. Omdat ik eerst langs het huis van mijn verloofde kwam, ging ik daar eens kijken hoe het er was. Mijn verloofde was met zijn broer het dak aan het repareren. Daarna ben ik doorgestapt naar huis. Door mijn broers Harie en Sjang waren er ook al wat reparaties gebeurd, zodat wij weer droog konden wonen en tegen de kou beschermd waren.

Hoofdstuk IX:

Ook de laatste weken voor de “bevrijding” op 5 mei 1945 hebben onuitwisbare sporen achter gelaten.

Maar er volgde nog een zeer moeilijke tijd voor ons en vooral voor mij, want iedere dag naar het ziekenhuis op bezoek met de fiets over de kanaaldijk, dat viel niet mee. Er was geen ander vervoer en mijn moeder kan niet fietsen. Mijn vader was zelf gewond en mijn broers hadden de handen vol om wat orde op zaken te stellen. Daarbij gebeurde het ook op een zondag dat mijn twee broers het veld aan het ontruimen waren van oorlogstuig dat overal verspreid lag, dat een pantserfaust ontplofte en Sjang met een scherp door zijn long in het ziekenhuis terecht kwam. Mijn broer Harrie kwam thuis en vertelde dat hij hem naar de dokter had gebracht achter op de fiets. Van daaruit is hij naar het ziekenhuis vervoerd. Hij lag in het ziekenhuis naast mijn broer Mat die zo zwaar gewond was.

Sjang heeft er een paar weken gelegen, terwijl Mat tot de eerste week van mei 1945 moest blijven. (Noot R.R. toen was het echter nog niet afgelopen want hij heeft nog maanden moeten revalideren) Omdat mijn moeder niet fietsen kon en ik nog thuis in de huishouding werkte, was mijn taak om elke dag naar het ziekenhuis op bezoek te gaan. Dat was een heel karwei, want over de Rijksweg mocht niet voorlopig i.v.m. troepentransporten. 3 weken lang ben ik iedere dag langs het kanaal boven over de Dijk naar het ziekenhuis gefietst. Eindelijk kon ik een pas halen bij een Engelse Commandant in Echt, zodat ik over de Rijksweg kon fietsen.

Intussen liep de oorlog ten einde en op 5 mei 1945 volgde de wapenstilstand en capituleerde de Duitsers. Veel mensen die naar Friesland geëvacueerd waren, waren nog niet thuis. Het heeft nog enkele weken geduurd voordat zij thuis kwamen.

De huidige woonplek van Tante Til op de Hoogstraat 50 te Sleek

Wij besluiten deze kroniek met ons groot respect uit te spreken voor Tante Til voor de enerverende en realistische wijze waarop ze dit ingrijpende verhaal heeft samengesteld, dat zoveel teweeg heeft gebracht dat de lezer vanzelf tot de conclusie komt van: “nooit meer”. Wij wensen u samen met uw familie een geweldige negentigste verjaardag toe op 30 december 2011 en uiteraard nog een aantal goede jaren daarna.

Medewerkers website Pejjerlandj.nl

December 2011

Bijlage 1: Evacuatiebevel Echt

EVACUATIE.

De Burgemeester van Echt

maakt bekend, dat op last van de Duitse Militaire instanties moet worden overgegaan tot **EVACUATIE** van deze Gemeente.

De navolgende onderdeelen der Gemeente vallen onder deze evacuatie :

Echt	Gebroek
Pey	Schilberg
Koningsbosch	Slek
Berkelaar	Hingen
Ophoven	Spaanshuiskén

Deze deelen moeten zijn ontruimd op **DINSDAG 7 NOVEMBER 1944**, des avonds.

Als opnamegemeenten, waarnaar men zich derhalve begeven moet, zijn aangewezen :

A. Voor Echt	B. Voor Pey
Berkelaar	Schilberg
Ophoven	Slek
Gebroek	Hingen

HERKENBOSCH

MELICK

C. Voor Koningsbosch
Spaanshuiskén

MONTFORT

Men sluit de voordeur van zijn huis af. De sleutel, voorzien van een label met naam en adres, dient te worden ingeleverd ten Gemeentehuize.

REGELING VOOR ZIEKEN EN KRAAMVROUWEN :

Het St. Antonius-gasthuis wordt ingericht als nood-ziekenhuis. Alleen de zeer ernstige patiënten, alsmede kraamvrouwen, kunnen daarheen worden vervoerd.

Zij, die van dezen noodtoestand gebruik maken om te plunderen, worden door de militaire instanties zonder vorm van proces doodgeschoten.

ECHT, 6 November 1944.

De Burgemeester,
A. DEN ROOYEN.

Bijlage 2 :

Overzicht Rode Kruis van gewonden uit Echt die in Sittard in het ziekenhuis lagen

NEDERLANDSCHE ROODE KRUIS
- AM: SITTARD EN OMSTREKEN -

No.

IN ANTWOORD BEANTWOORD OPGEVEN

ANTWOORD OP

BLAD: 1

SITTARD.

Reg. 6/11

100 / 100 / 1911

Naam van de Patient	Adres.	Toestand.
1. Mas André	Echt Payerstr. 132	Leerg. goed.
2. Verstraten Gerard.	Lingen Schoterstr. 45	goed.
3. van Beesel Maria.	" St' Jooststr. 9	"
4. Baaten Jack.	Echt Hoogenveldweg 54	"
5. Meynen Aub.	Pey Dorpstr 110	"
6. Vergoossen Jan.	Pey " 106	"
7. van Buppenus Herm.	Lingen Hoogenveldweg 56	"
8. Nieuwessen Aub.	Pey Brugweg 49	"
9. Blauwen Math.	Echt Hoogstr 54	Bevredigend.
10. Louren Anna	Slek Hoogstr 54	goed.
11. Jennissen Schtg.	Slek Hoogstr. 42	zeer goed.
12. " Kind.	"	"
13. " moeder	"	"
14. Schulpen Math	Echt Rijksweg Nrd 1	zeer goed <i>door</i>
15. Schulpen Marie Louise	"	zeer goed
16. Gerrits Theodora Anna	" Diepstr. 9	goed
17. Rutten Ger. H.	" In de Planten 7	"
18. Laumen Echten.	" Kerkveldweg C 12	"
19. Vergoossen Schtgen.	" Ringenderstr. 15	"
20. Verkooyen Jan	" " 13	"
21. Meynen Echten.	" Kerkveldstr. 2a	"
22. " Kind Antoon	" " 2a	"
23. " Tonny	" " 2a	"
24. " Willem	" " 2a	bevredigend
25. Feuth Jos. Th.	" Hoogstr.	goed
26. Montfort van Willy	St. Joost Slekstr. D 33	"
27. Nieskens Kind Corry	Echt Grootestr. 41	"
28. Van der Laan Vader	" Berkelaarweg 16	"

Evacuatiegegevens van familie Slangen Vaessen van de Slek: (Ouders van Tante Til)

Evacuatieperiode: 7 november 1944 tot 21 januari 1945

Evacuatie adres: Familie Cilia Vergoossen 't Böske, St Joosterweg 21 Hingen

Overzicht evacués bij Cilia Vergoossen

- Cilia Vergoossen met zoons Tinus en Harie en schoondochter Lena Slangen (zus van Til).
- Familie Leonard Stevens en Elisabeth Slangen uit Susteren met 3 kinderen Huub Truus en Peter.
- Familie Slangen-Vaessen van de Slek met 4 kinderen Trautje, Mia, Harie en Til.
- Agnes Mohren Vaessen uit Schalbruch met Grad en An.
- Familie Voorselen uit Aasterberg vader met 3 dochters.

Overzicht evacués bij weduwe Beunen:

- Weduwe Beunen met drie kinderen (Toos, Leike en Wil)
Echtgenoot was in het begin van de oorlog gesneuveld in Frankrijk.
- Fam. Daelmans met 5 kinderen uit Echt
- Fam Maessen- Jennissen met drie kinderen
(Triene, Wullem en Sjang, verloofde van Til Slangen.)
- Zusjes Graus uit Echt (Neske en Bètje)
- Sjang en Lena Sleutels van de Gasthuissteeg te Echt (Tijdelijk)
- Til Slangen van de Slek (laatste weken)